

Gondolatok a Központi Bizottság üléséről

PARTUNK Központi Bizottságának legutóbbi ülésén egyik napirendi pontként társadalmi életünknek a jelen és a jövő szempontjából nagy fontosságú kérdése, az ifjúság helyzete szerepelt.

A napi politikai élet fontos kérdése világszerte: az ifjúság. Szinte alig múlik el nap, hogy a tévé képernyőjén ne látnánk tüntető fiatalokat a legkülönbözőbb országok fővárosaiban. Egyik helyen azért mennek utcára a diákok, mert elégedetlenek a tanítás tartalmával és feltételeivel. Másutt a háború elleni tiltakozásukat juttatják kifejezésre, vagy a faji egyenlőség jelszavát hangoztatják. Sokféle, sokirányú megmozdulásról kapunk híreket. Akármilyen céllal, akármilyen formában is történnek ezek a felépések, mindenütt közös vonásuk: elégedetlenek jelenükkel, kibékíthetetlenül szemben állnak a kapitalista társadalmi rend viszonyaival, bizonytalanok és perspektívátlanok a jövőt illetően. Az anarchistáktól a guevaristákig, a szocdemektől a katolikus ellenzékiekig — ha nem is egyforma mértékben — az azonos jelek felismerhetők. Egyértelműen tudatos és a kiutat, a jövőt is megmutatni tudó társadalmi megmozdulást csak a kommunista, marxista ifjúságnál látunk. Csak a legkiválóbbak mérlik fel, hogy tulajdonképpen mi is megy végbe az ifjúság hatalmas tömegeiben, s mire vár választ a kapitalista világ mai ifjú nemzedéke. A tagadásig a legnagyobb tömegek eljutottak már, a megoldásig csak a legjobbak.

Az ifjúság társadalmi problémája merőben más-ként vetődik fel a mi szocializmust építő társadalmunkban. Nálunk a napirendre tűzést semmiféle rendkívüli ok nem követelte. Hazánkban a társadalmi fejlődés kiengesztelt, nyugodt menetében az ifjúságot sok kérdés foglalkoztatja, nyugtalanítja, de ezek semmi esetre sem olyan jellegűek, mint a kapitalista világ ifjúságának sorskérdései. Partunk nem azért foglalkozik az ifjúság kérdésével, mert rákényszerítette erre az ifjúság elégedetlensége, szorongása vagy nyugtalansága. Nem azért, mert világszerte divat az ifjúságot „meglovagolni” ilyen vagy olyan célok érdekében. És a mi partunk nem is úgy foglalkozik az ifjúság kérdésével, hogy valami nagy dátumhoz kötve egy-egy évtized során számba veszi problémáit. Szinte nincs egyetlen olyan társadalmi kérdés sem, amelynek megoldásából az ifjúság kimaradhatna, legyen szó a gazdaságirányítás tökéletesítéséről, a munkaszervezés helyzetének megvizsgálásáról, tudománypolitikánk továbbfejlesztéséről vagy a lakáskérdés megoldásáról. A hatalom kivívása előtt, majd annak megvédésekor és a szocialista alapok lerakásának lendületében mindenütt ott volt a felnőttekkel együtt az ifjúság. Most a Központi Bizottság az egész ifjúság kérdését külön napirendként azért vizsgálta meg átfogóan, hogy társadalmunk fejlődésének menetében megvonja az ifjúság helyzetének mérleget, egységes szemléletet alakítson ki az ifjúság megítélésében, megjelölje azokat a feladatokat, amelyeket a jövő követel az ifjúságtól, amit elvárunk a felnövő nemzedéktől és meghatározza az egész társadalom felelősségét a bennünket váltó nemzedék nevelésének, formálásának munkájában.

Sokféle tapasztalattal, sokféle ellentétes megítéléssel találkozunk, amikor az ifjúságról esik szó. Valóban, a fiatalok éppúgy nem egyformák, mint a felnőttek. Megtalálhatók a fiatal diplomások körében például azok, akik távol kerülve az egyetem padjaitól hivatásu-

kat falvakban folytatva, nem szakadnak el a tudománytól, s gyakorlati tevékenységük közben is lépést tartanak a fejlődéssel, minduntalan tökéletesítik tudásukat, helytállva a jelenben, készülnek a jövőre. Persze túlzás volna ezt a típust általánosnak tekinteni, hiszen a vidékre kerülők egy része elkallódik, utánozza a régi főjegyzőt, főszolgabírói világ eszem-iszom életét, s mire észreveszi magát, eltelnék az évek, és el látja ugyan munkáját, de mind jobban elszakad a fejlődő világtól. Vannak a társadalmi munkában is aktív, jól dolgozó fiatalok, másokat viszont csak a második és a harmadállások hajtóereje űz. Van, aki élni se tudna anélkül, hogy ne szólhasson bele a közösség ügyeibe, megint mások érdektelenek nemcsak a társadalmi ügyekkel szemben, hanem szakmai munkájuk iránt is. Ha munkája alapján ítéljük meg az ifjúságot, akkor azt mondhatjuk, nagy többsége már bekapcsolódott a társadalmi életbe, vagy készül a szocialista építőmunka végzésére és ott helytáll. Jelenlétük része ott van az élen járók között az iparban, a mezőgazdaságban, a tudomány, az alkotás műhelyeiben. Egy másik, kisebb részüket ugyanakkor érdektelen, sőt magatartásával, élet-szemléletével akadályokat is gördít eléjük.

Mi érdekli a fiatalokat? Mit akar és mit vár tőlünk az ifjúság? Nincs igazuk azoknak, akik közömbösséggel illetik az ifjúság többségét, de azoknak sincs igazuk, akik csak a mindenben aktív fiatalokat látják. A mai fiatalok érdeklődését, energiáját már nem köti le úgy a kenyérgond, mint az előző nemzedékét. Eppen azért, mert nemcsak arra kell ügyelnie, hogy megéljen, az ifjúság jobbik fele felteszi a kérdést: miért élünk? Mivelre vagyunk és mit tegyünk? És akik eddig a kérdésig eljutnak, némi elégedetlenséggel szólnak arról, hogy könnyű volt az előző nemzedéknek forradalmi lenni, hiszen a hatalmat kivívni, a földet felosztani, majd a szocialista mezőgazdaságot létrehozni, ez forradalmi tetteket követelt. Akkor volt lehetőség hűszerevén, fiatalon előre állni, megmutatni, ki mennyit ér, ki mire képes a társadalom átalakításáért folytatott harcban.

GAZ, a felszabadulás utáni időszak, a „fényes szelek” évei, tíz és tízezerrel állította a fiatalokat felnőttek becsületére való nagy feladatok megoldása elé. A szocialista forradalom azonban nem néhány hónap vagy év rövid periódusa, hanem hosszan tartó történelmi folyamat. Vannak nagy, látványos útközetek, tündöklő változásokat eredményezve, de e történelmi időszaknak vannak olyan szakaszai is, amikor az elért eredményeket kell megszilárdítani, a kivívott sikereket kell úgy megtartani, hogy közben előkészítjük erőinket a jövőre, a még magasabb csúcsok meghódítására.

Vannak-e napjainkban forradalmi feladatok? Mi a következő forradalmi tennivaló, amit meg kell oldanunk? A mi nemzedékünk és a bennünket váltó fiatalok elé azt a feladatot állítja a történelem, hogy országunkat a közepesen fejlett országok sorából a magasban fejlettség szintjére emeljük fel. Ez a nemzeti de hozzátehetjük; hatását tekintve internacionalista cél — óriási forradalmi erőt követel. Nem látványos forradalmi rohamokat, egyszeri nekilendülést és gyors győzelmet, hanem a mindennapok szor-

galmas, kemény munkáját. A forradalomnak ez a második szakasza nemcsak hosszabb, de bizonyos szempontból nehezebb is, mint az első volt. Van-e nyugtalanság a mi ifjúságunkban? Feltétlenül. Az ifjúság életkori sajátosságait semmiféle társadalmi berendezkedés nem változtatja meg. És ha a nyugtalanság lényegét vizsgáljuk, akkor ezt abban találjuk meg, hogy a mi ifjúságunk többet akar az életből.

A SZOCIALIZMUSÉRT folyó harc történelmi eseményei közelről nem formálhatták a mai fiatalságot. Szívesen hallanak az akkori harcokról, de számukra ez „csak történelem”, és a szocializmus mindennapiat igénylik, akárhányszor is hozzák fel — mind tökéletesebben, mind jobban. Azt akarják, hogy jobban valósuljanak meg a szocializmus eszméi, erősödjék a szocialista gazdaság, a szocialista kultúra, a tanítás és a tanulás feltételei mind jobban kiteljesüljenek. Kell-e az ifjúságnak ettől az igénytől tartanunk? Nagy hibát vétene, ha nem úgy fognánk fel törekvéseit, akaratukat, mint előrelendítő hajtóerőt, amely a felnőtteket is és a felelős posztion levőket is jobb munkára, eredményesebb tevékenységre sarkallja. Ezt el kell fogadnunk, sőt jó szívvel kell fogadnunk. El kell fogadnunk úgy, hogy az ifjúságot is mindenütt a jobbját, a magasabb szintért folyó küzdelem részesévé tesszük. Többet kell nyújtani az ifjúság és az egész társadalom számára. Mindenkit tisztelnünk kell, aki ezért szót emel és küzd.

Az ifjúság azonban e küzdelemben nem szorítkozhat a kívülálló kritikák szerep-körére. A társadalom életében mutatkozó negatív jelenségekkel szemben nem elég csak nemet mondani, hanem vállalni kell szocializmust építő feladatokat és a jövő feladatait is. Ha az idősebbek a megtett úton hibákat is véve úgy haladtak, hogy forradalmi meggyőződésük nem párosult mindenkor magas fokú eszmélettel, ideológiai és szakmai felkészültséggel és így is nagy eredmények születtek, a jövő már elengedhetetlenül teszi a magasabb követelményeket. Az ifjúság törekvéseit elfogadva nemcsak a felnőttek, de a jövő, a történelem is magas követelményeket állít az új nemzedék elé. A szocialista társadalom teljes felépítését véghez vinni, a kommunista társadalmat építeni, a szocialista világrendszer győzelméhez a maga hozzájárulását adni csak az az ifjúság képes, amelynek ideológiai felvértezettsége és elkötelezettsége egyértelmű. A marxizmust elsajátítani, ennek szellemében gondolkodni és cselekedni, a szocialista hazát felépíteni, az emberiség haladásáért, a szocialista világrendszer végleges győzelméért küzdeni, ez az, amit a magyar ifjúságtól várunk. A társadalom számára értékes minden ember aki munkájával gvarapítja az országot, de hatékonyabb lehet ez a gvarapodás, ha kellő tudatossággal párosul. Ezért nem mondhatunk le ifjúságunk szocialista szellemű neveléséről, de ezért jól felfogott egyéni érdeke is a fiataloknak hogy az idősebbeknél felkészültebben vegyenek részt a társadalom építésében.

Megtettünk-e mindent, hogy ifjúságunk felkészült legyen a jövőre? Ha elégedettek vagyunk is az elmúlt éveket illetően, a jövőre nézve magasabb követelményeket kell állítanunk. Ha napjaink forradalmi feladatai nem is lökik a társadalmi harc élére százezreivel a fiatalokat, akkor is elégtelen az az állapot, ami az ifjúságnak a köz-

életben, a társadalmi posztionokon való szereplésében kialakult. Régi igazság az, hogy szocialistává, kommunistává nevelni csupán tankönyveken keresztül, propagandával nem lehetséges. A legjobb nevelő az élet, a gyakorlat. Ma még sok helyen szűkkeblűen nem adnak helyet a közélet különböző posztjain az arra érdemes fiataloknak, hiányzik véleményük, szavuk a tanácsban, a tömegszervezetekben és a gazdasági életben. Van mit tennünk e tekintetben. Ma még gyakran jogos az igény és az elégedetlenség, amikor fiatalok számon kérik beosztásukat és úgy érzik, hogy felkészültségüktől, képességeiktől messze elmaradó területen kell dolgozniuk, és a tanítás éveiben beléjük fektetett szellemi és anyagi erőket nem tudják gyümölcösíteni. Nem szabad ezt türelmetlenségnek tekinteni ott, ahol ténylegesen a tehetség és a tudás táplálja a jogos igényességet.

ÉS AMI A LEGFŐBB: az ifjúság problémáját gyakran hajlamosak a felnőttek is valamiféle sajátosan leszűkült ifjúsági kérdésnek vagy csak a KISZ ügyének tekinteni. A Központi Bizottság ülésének egyik legfontosabb eredménye éppen az volt, hogy a magyar ifjúság ügyét egész társadalmunk fejlődésének részeként tárgyalta. Napjainkban sokféle folyik vita arról, hogy milyen a magyar ifjúság. Vannak, akik az ifjúság kegyeit keresve, túlbecsülik a fiatalokat. Egy dolog kétségtelen: olyan ami ifjúságunk, amilyenne formáltuk. Az ifjúság a felnőttek nevelő munkájának tükröke. Történelmi fejlődésünk minden győzelme és sikere, de minden kudarca és balsikere, saját erőnyelveink és saját gyarlóságunk ott tükröződik ifjúságunk magatartásában. Ez igaz a múltra vonatkozóan és igaz a jelenre. Ebből következik felelősségünk. Szocializmust építő jövőnk, hazánk felemelkedése nem nélkülözheti az egész társadalom segítségét, aktivitását az ifjúság felkészítésében.

Megkezdődtek az útjavítások

Szegeden — amint lapunkban jelentettük — az I. kerületi tanács 24 millió forintot fordít idén az utak és a járdák javítására. A munkálatokat február első hetében megkezdik. Természetesen az útújításokkal együtt végzik el ott, ahol szükséges, a közművek cseréjét is.

Az útjavítások először a Károlyi és a Kis Menyhért utcában kezdődtek. Képünk a Kis Menyhért utcában készült. Az utcában — mint képünk is mutatja — nemcsak az úttestet korszerűsítik, hanem a közművezetéseket is kicserélik.

Somogyi Károlyné felvétele

Javult a belvízhelyzet

A Tiszán az ideiglenes legmagyobb árhullám Szegednél 692 centiméterrel tetőzött és most már levonulóban van — amint erről Polgár István, az Alsótiszavidéki Vízügyi Igazgatóság helyettes vezetője tájékoztató. Az első apadási napon, szombaton néhány centiméterrel csökkent a vízállás és minden valószínűség szerint további fokozatos apadás várható amennyiben nem hullik nagyobb mennyiségű csapadék. Kisebb havazás vagy esőzés nem befolyásolja lényegesen az áradást. Ezelőre a Tisza egész Csongrád megyei szakaszán fenntartják az elsőfokú készütséget.

A Körösön is javult a helyzet. A szarvasi mércénél szombaton harmincöt centiméterrel csökkent a folyó

szintje, de változatlanul harmadfokú a védekezés. Az Alsótiszavidéki Vízügyi Igazgatóság Csongrád megyére, valamint Békés és Bács megye egy részére kiterjedő körzetében enyhült a belvízveszély. A hét elején nyolcvanhétezer holddal tetőzött elöntés visszahúzódban van és jelenleg hétévenezer holdat érint. A sokszor váltakozó, növekvő, illetve csökkenő belvizek már hat hét óta mintegy tizenöt-ezer hold őszi kalászosat sanyargatnak a Dél-Alföldön. A tartós elemi csapást a gabonafélék megsínylik. Nagy területeken várható kipusztulás a gazdaságoknak fel kell készülniük, hogy a tönkrement kalászosok helyére más növényeket vetnek. A kárt csak a víz levonulása után tudják pontosan felmérni.

Tanulságos esztendő

Zárszámadás az újszegedi Haladás Tsz-ben

Tegnap Újszegeden, a Haladás Termelőszövetkezetben is megtartották az 1969-es évet összefoglaló zárszámadó közgyűlést. A két évtizedes múltra visszatekintő közösség talán az egyik legnehezebb évet hagyta maga mögött, amit őszintén és nyíltan tükrözött az elnöki beszámoló. Dr. Csizmadás Sándor beszámolójából minden tag megértette, hogy a termelőszövetkezet gazdálkodásában már évek óta olyan hibák voltak, amelyek a rentabilitást veszélyeztetik. Természetes, hogy a korábbi évek hibás gazdaságpolitikáján az új vezetés egycsapásra nem tudott változtatni. Ehhez évek kellenek. Annál is inkább, mivel köztudott, hogy a Haladás Termelőszövetkezet évről évre jelentős hiteleket törleszt, több mint 2 millió forintot. Ez 1972-ig lesz így, csak azután kezdhetnek „nagyobb lélegeztetni”, új utakon tovább fejleszteni Szeged legkisebb gazdaságát.

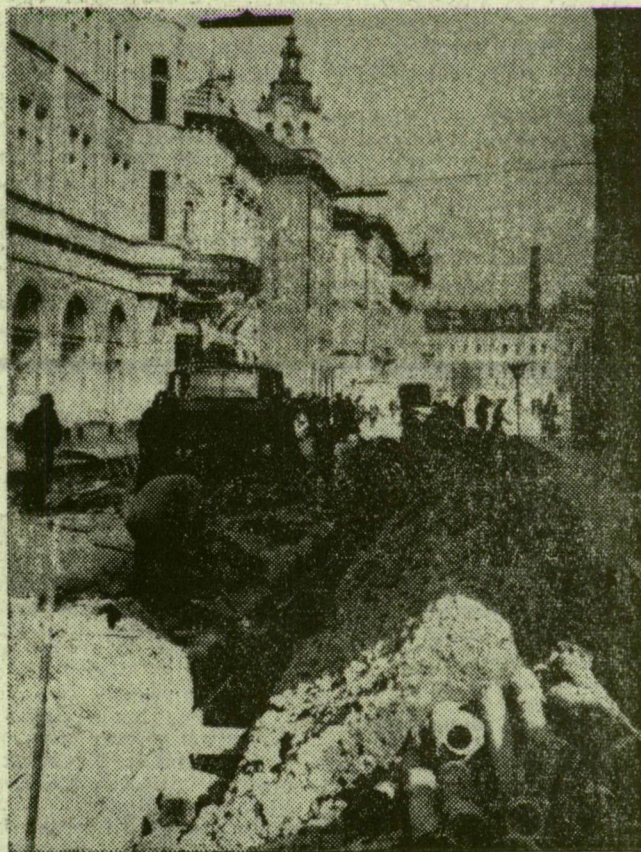
Az elmúlt év ráadásul minden tekintetben kedvezőtlen volt. Az időjárás is rossz volt, a belvízkároksok ezer forintot elvittek. Emellett néhány termelőegység vezető nélkül maradt és csak

ideiglenesen tudtak helyettesíteni, vezetőkről gondoskodni. A géppark állapota leromlott. Jó tervekben nincs hiány, de mindezek pénz hiányában még eddig nem realizálódhattak. Ennek ellenére korántsem kell azt hinni, hogy az újszegedi Haladás Tsz tagjai rosszul kezelesek, hiszen a közös és a háztáji a nehéz esztendő ellenére szépen fizetett. A tervezett egy tagra eső jövedelem a közösből 21 ezer 141 forint volt, az egy napra eső jövedelem meghaladta a 90 forintot.

Mérleghiány nincs, a közös vagyon 36 millió 925 ezer forint. Az egy tagra eső közös vagyon 72 ezer 402 forint, az egy tagra eső tiszta vagyon 42 ezer 600 forint. A halmozott termelési érték az előző évihez változatlan, 33 millió 809 ezer forint. A tagoknak és az alkalmazottaknak összesen 10 millió 236 ezer forintot fizettek ki.

A tsz zárszámadásán megjelent dr. Komócsin Mihály, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának titkára, dr. Varga Dezső, a városi pártbizottság titkára is.

Sz. L. I.

VASÁRNAP,
1970. FEBRUÁR 22.

DÉLMAGYARORSZÁG 3